

Zadeva C-87/24**Povzetek predloga za sprejetje predhodne odločbe v skladu s členom 98(1)
Poslovnika Sodišča****Datum vložitve:**

2. februar 2024

Predložitevno sodišče:

Administratīvā apgabaltiesa (regionalno upravno sodišče, Latvija)

Datum predložitvene odločbe:

3. januar 2024

Tožeči stranki:

AS Gaso

AS Conexus Baltic Grid

Tožena stranka:

Sabiedrisko pakalpojumu regulēšanas komisija (komisija za regulacijo javnih služb)

Predmet postopka v glavni stvari

Tožbi družb AS Gaso in AS Conexus Baltic Grid (v nadaljevanju: tožeči stranki), s katerima predlagata razglasitev ničnosti odločbe, ki jo je sprejel svet Sabiedrisko pakalpojumu regulēšanas komisija (komisija za regulacijo javnih služb; v nadaljevanju: regulativni organ), s katero je določena (tehtana povprečna) stopnja donosa kapitala za izračun (v realnih vrednostih) (osnutka) tarif za storitve prenosnega omrežja zemeljskega plina, distribucijskega omrežja zemeljskega plina in skladiščenja zemeljskega plina, ker naj bi bile pri tem storjene vsebinske in postopkovne napake, zaradi katerih je bila ta stopnja neupravičeno nizka, kar naj bi tožečima strankama preprečilo, da bi dosegli ustrezno donosnost storitev, ki jih opravljata.

Predmet in pravna podlaga predloga za sprejetje predhodne odločbe

Predložitveno sodišče na podlagi člena 267 PDEU prosi za razlago člena 41(8) Direktive 2009/73/ES, da bi ugotovilo, ali mora regulativni organ pri sprejemanju odločbe, s katero se določi stopnja donosa kapitala, ki se uporabi za izračun tarif v sektorju oskrbe z zemeljskim plinom, podati ustrezno utemeljitev, zlasti glede združljivosti te stopnje s cilji prava Unije. Sprašuje se tudi o pomenu pojmov „ustrezna spodbuda“ in „ustrezna donosnost“ ter ali in kakšen način lahko ali mora regulativni organ v celoti ali delno uporabiti metodologijo in finančna načela, ki se uporabljajo za izračun primerljivih kazalnikov v primeru podjetij, ki delujejo na prostem trgu, in se po potrebi opreji na oceno neodvisne tretje osebe.

Vprašanja za predhodno odločanje

1. Ali člen 41(8) Direktive 2009/73/ES nasprotuje nacionalni zakonodaji, ki regulativnemu organu pri izračunu tarif ali določitvi metodologij ne nalaga obveznosti, da utemelji, kako se operaterjem prenosnih in distribucijskih omrežij zagotavlja ustrezna spodbuda, tako kratkoročna kot dolgoročna, za povečevanje učinkovitosti, spodbujanje povezovanja trgov in zanesljivosti dobave ter za podpiranje zadevnih raziskovalnih dejavnosti?
2. Ali je v skladu s členom 41(8) Direktive 2009/73/ES, da se nacionalna zakonodaja razlaga tako, da se zagotavlja ustrezna spodbuda, tako kratkoročna kot dolgoročna, za povečevanje učinkovitosti, spodbujanje povezovanja trgov in zanesljivosti dobave ter za podpiranje zadevnih raziskovalnih dejavnosti, če se s plačilom tarif s strani uporabnikov krijejo le ekonomsko upravičeni stroški javne službe in je zagotovljena vsaj minimalna donosnost?
3. Ali je nacionalna zakonodaja, ki z določitvijo „ustrezne spodbude, tako kratkoročne kot dolgoročne“, ter spodbud „za spodbujanje povezovanja trgov, zanesljivosti dobave in raziskovalnih dejavnosti“ ne predvideva, da se upoštevajo načela, sprejeta na finančnem področju, za določanje tehtane povprečne stopnje donosa kapitala, ki jo upoštevajo primerljiva podjetja, ki delujejo na prostem trgu, v skladu s cilji, opredeljenimi v členu 41(8) Direktive 2009/73/ES?
4. Ali mora regulativni organ pri razlagi pojmov „ustrezna donosnost naložb“ v smislu člena 13 Uredbe [(ES) št. 715/2009] in „spodbude za naložbe“ v smislu člena 41 Direktive 2009/73 upoštevati pojem povprečne stopnje donosa kapitala (tehtani povprečni strošek kapitala), ki je sprejet na finančnem področju, in metodologijo, uporabljeno za njegovo določitev?
5. Če je odgovor na prejšnje vprašanje pritrdilen, ali lahko regulativni organ upravičeno odstopi od metodologije, uporabljene na finančnem področju za določitev povprečne stopnje donosa kapitala, in to stopnjo prilagodi, kot se mu zdi primerno?

6. Če je odgovor na prejšnje vprašanje pritrdilen, ali lahko regulativni organ prilagodi povprečno stopnjo donosa kapitala tako, da se pri izračunu upošteva premija za majhnost, ki temelji na stroških izposojanja drugih podjetij v gospodarstvu države članice?

7. Če je odgovor na četrto vprašanje pritrdilen, ali lahko regulativni organ prilagodi povprečno stopnjo donosa kapitala tako, da operaterju prenosnega omrežja ali skladiščnega sistema zemeljskega plina ni dolžan plačati nadomestila zaradi povečanja inflacije v prejšnjem tarifnem obdobju?

8. Če je odgovor na peto vprašanje pritrdilen in če se operater omrežja ne strinja z vrednostjo povprečne stopnje donosa kapitala, ki jo predlaga regulativni organ, ali s podatki, na katerih temelji, ali bi se moral regulativni organ pri določitvi povprečne stopnje donosa kapitala (tehtani povprečni strošek kapitala) za oceno ustrezne stopnje obrniti na neodvisno tretjo osebo?

9. Ali je postopek določanja tarif, pri katerem povprečno stopnjo donosa kapitala določi regulativni organ in v katerem operater prenosnega omrežja ali skladiščnega sistema zemeljskega plina nima pravice prilagoditi tega izračuna glede na posamezne kazalnike podjetja operaterja omrežja, v nasprotju s cilji, opredeljenimi v členu 41(8) Direktive 2009/73/ES?

10. Ali je treba člen 1, [prvi odstavek,] točka (b), Uredbe [(ES) št. 715/2009] v povezavi z drugim odstavkom tega člena razlagati tako, da se uvodni izjavi 7 in 8 ter člen 13(1) navedene uredbe uporabljajo za skladišča zemeljskega plina in za tarife, ki jih določi regulativni organ, če je dostop do skladišč utekočinjenega zemeljskega plina reguliran?

Pravo Unije

Direktiva 2009/73/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. julija 2009 o skupnih pravilih notranjega trga z zemeljskim plinom in o razveljavitvi Direktive 2003/55/ES (v nadaljevanju: Direktiva; UL 2009, L 211, str. 94): uvodna izjava 35, členi 32(1), 33(1), (3) in (4), 40(f) in 41(1) in (8).

Uredba (ES) št. 715/2009 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. julija 2009 o pogojih za dostop do prenosnih omrežij zemeljskega plina in razveljavitvi Uredbe (ES) št. 1775/2005 (v nadaljevanju: Uredba; UL 2009, L 211, str. 36): uvodni izjavi 7 in 8 ter člena 1 in 13(1).

Sodna praksa

Sodba Sodišča z dne 12. julija 2022, Nord Stream 2/Parlament in Svet, C-348/20 P, ECLI:EU:C:2022:548.

Sodba Splošnega sodišča z dne 16. marca 2022, MEKH in FGSZ/ACER, T-684/19 in T-704/19, EU:T:2022:138.

Sodba Sodišča z dne 24. februarja 2022, Latvijas Gāze, C-290/20, ECLI:EU:C:2022:119.

Sodba Sodišča z dne 2. septembra 2021, Komisija/Nemčija (Prenos direktiv 2009/72 in 2009/73), C-718/18, ECLI:EU:C:2021:662.

Sodba Sodišča z dne 3. decembra 2020, Komisija/Belgija (Trga za električno energijo in zemeljski plin), C-767/19, ECLI:EU:C:2020:984.

Sodba Sodišča z dne 16. julija 2020, Komisija/Madžarska (Cene za dostop do prenosnih omrežij električne energije in zemeljskega plina), C-771/18, EU:C:2020:584.

Sodba Sodišča z dne 30. aprila 2020, Overgas Mrezhi in Balgarska gazova asotsiatsia (C-5/19, EU:C:2020:343).

Sodba Sodišča z dne 19. decembra 2019, GRDF, C-236/18, ECLI:EU:C:2019:1120.

Sodba Sodišča z dne 6. oktobra 2015, Capoda Import-Export, C-354/14, ECLI:EU:C:2015:658, točka 25.

Sodba Sodišča z dne 19. marca 2015, E.ON Földgáz Trade, C-510/13, ECLI:EU:C:2015:189.

Nacionalne pravne določbe

Enertrack ētikas likums (energetski zakon) (*Latvijas Vēstnesis*, št. 273/275 z dne 22. septembra 1998, v različici, ki je veljala 20. avgusta 2020): členi 15, 44(8) in 85(1).

Likums „Par sabiedrisko pakalpojumu regulatoriem“ (zakon o regulatorjih javnih služb) (*Latvijas Vēstnesis*, št. 394/395, z dne 7. novembra 2000, v različici, ki je veljala 20. avgusta 2020): členi 2(2) in (4), 6(1) in (2), 7(6), 9 in 20(1).

Ministru kabineta 2009. gada 27. oktobra noteikumi Nr. 1227 „Noteikumi par regulējamiem sabiedrisko pakalpojumu veidiem“ (odredba sveta ministrov št. 1227 z dne 27. oktobra 2009 o določbah v zvezi z vrstami reguliranih javnih služb) (*Latvijas Vēstnesis*, št. 172, z dne 29. oktobra 2009, v različici, ki je veljala 20. avgusta 2020): točka 4.

Sabiedrisko pakalpojumu regulēšanas komisijas padomes 2018. gada 13. avgusta lēmums Nr. 1/23 „Kapitāla atdeves likmes aprēķināšanas metodika“ (odloča sveta komisije za regulāciju javnih služb št. 1/23 z dne 13. avgusta 2018 o metodologijai za izračun stopnje donosa kapitāla) (*Latvijas Vēstnesis*, št. 161, z dne

15. avgusta 2018; v nadaljevanju: Metodologija), kakor je bila spremenjen z odločbo istega organa št. 1/12 z dne 22. avgusta 2019: točke od 3 do 7 in 9.¹

Sabiedrisko pakalpojumu regulēšanas komisijas padomes 2020. gada 20. augusta lēmums Nr. 109 „Par kapitāla atdeves likmi dabasgāzes pārvades sistēmas, dabasgāzes sadales sistēmas un dabasgāzes uzglabāšanas pakalpojumu tarifu projekta aprēķināšanai“ (odločba sveta komisije za regulacijo javnih služb št. 109 z dne 20. avgusta 2020 o stopnji donosa kapitāla za izračun osnutka tarif za storitve prenosnega omrežja zemeljskega plina, distribucijskega omrežja zemeljskega plina in skladiščenja zemeljskega plina) (*Latvijas Vēstnesis*, št. 164, z dne 26. avgusta 2020; v nadaljevanju: izpodbijana odločba).

Kratka predstavitev dejanskega stanja in postopka v glavni stvari

- 1 Tožeči stranki sta izvajalki javne službe, ki se zagotavlja v okviru oskrbe z zemeljskim plinom v Latviji, in sicer družba AS Gaso, ki je (edini) operater distribucijskega omrežja zemeljskega plina, in družba AS Conexus Baltic Grid, ki je (edini) operater prenosnega omrežja zemeljskega plina in operater skladiščnega sistema tega plina.
- 2 Regulativni organ je 20. avgusta 2020 sprejel izpodbijano odločbo, s katero je določil (tehtano povprečno) stopnjo donosa kapitāla v realnih vrednostih (z dvema različicama), ki jo je treba uporabiti za izračun tarif za storitve prenosnega omrežja zemeljskega plina, distribucijskega omrežja zemeljskega plina in skladiščenja zemeljskega plina, ki naj bi začele veljati leta 2021.
- 3 Na podlagi stopnje donosa lastniškega kapitāla, izračunane v skladu s točko 5 Metodologije, stopnje donosa izposojenega kapitāla, izračunane v skladu s točko 7 Metodologije, stopnja veljavnega davka od dohodkov pravnih oseb in povprečja spremembe indeksa cen življenjskih potrebščin, zabeleženih v državnih statistikah za zadnjih pet koledarskih let, je regulativni organ določil, da (povprečna tehtana) stopnja donosa kapitāla (v realnih vrednostih), ki se uporabi za operaterje, ki spadajo v kategorijo mikro- in malih podjetij, znaša 4,37 %, medtem ko je znašala v primeru operaterjev, ki spadajo v kategorijo srednjih ali velikih podjetij, 2,65 %.
- 4 Regulativni organ je v utemeljitev te odločbe navedel, da so stopnje donosa kapitāla določene glede na stanje na finančnih trgih, vključno s tveganji, povezanimi s pridobitvijo financiranja, in da zato omogočajo operaterju prenosnega omrežja zemeljskega plina, operaterju distribucijskega omrežja zemeljskega plina in operaterju skladiščnega sistema zemeljskega plina, da pridobijo posojila, vlagajo v prenovo in razvoj omrežja zemeljskega plina ter zagotovijo razumno donosnost, hkrati pa uporabnikom zagotavljajo možnost prejemanja neprekinjenih, zanesljivih in kakovostnih javnih storitev, katerih tarife (cene) ustrezajo ekonomsko upravičenim stroškom.
- 5 Ker se tožeči stranki s to odločbo in njeno obrazložitvijo nista strinjali, sta pri Administratīvā apgabaltiesa (regionalno upravno sodišče) vložili ničnostno tožbo.

Povzetek bistvenih trditev strank v postopku v glavni stvari

- 6 Tožeči stranki v tožbah trdita naslednje.
- 7 Regulativni organ je po njunem mnenju z določitvijo meril za izračun stopnje donosa kapitala storil resne vsebinske in postopkovne napake, zaradi česar je bila stopnja donosa kapitala, ki se uporablja za tožeči stranki, določena neupravičeno nizko, ne da bi se upošteval interes tožečih strank za določitev tarif z ustrezno donosnostjo. Dodajata, da taka omejitev dopustne donosnosti izvajalca javne službe pomeni pretirano omejitev lastninske pravice tožečih strank.
- 8 Po mnenju tožečih strank Metodologija (kakor je bila spremenjena), ki jo je sprejel regulativni organ, pomeni znatno razširitev vsebine meril, določenih s predpisi, kar pomeni ravnanje *ultra vires* ter kršitev načel dobrega upravljanja, pravne varnosti in varstva legitimnih pričakovanj.
- 9 Regulativni organ naj bi kršil zakonsko obveznost obrazložitve svojih aktov.
- 10 Trdita, da regulativni organ ni navedel dejstev, ki dokazujejo nujnost take odločitve, ter se je oprl na napačne in nedokazane domneve glede poslovnih dejavnosti tožečih strank in s tem povezanih kazalnikov.
- 11 Po njunem mnenju regulativni organ v nasprotju z načelom prepovedi samovoljnega ravnanja namreč ni niti navedel niti ustrezno presodil objektivnih in racionalnih pravnih preudarkov, ki izhajajo iz teh dejanskih elementov, niti ni ustrezno presodil preudarkov v zvezi s smotrnostjo spremembe metodologije niti ni utemeljil ugotovitev v zvezi s sestavnimi deli izračuna stopnje donosa kapitala.
- 12 Po mnenju tožečih strank regulativni organ ni obrazložil svojih ugotovitev glede spremenljivk, uporabljenih za izračun (povprečne tehtane) stopnje donosa kapitala (v realnih vrednostih). Naj ne bi pojasnil, zakaj pri primerjalni oceni nove stopnje donosa kapitala niso bili uporabljeni podatki o skladiščenju zemeljskega plina, zakaj so bile za primerjalno oceno izbrane specifične vrednosti in kako je bilo izbrano obdobje, za katero je bila izračunana nacionalna premija za tveganje.
- 13 Tožeči stranki menita, da nova stopnja donosa kapitala, ki jo je določil regulativni organ, pretirano negativno vpliva na zmožnost tožečih strank, da izpolnita svojo obveznost razvoja dejavnosti in sodelovanja pri načrtovanju, zagotavljanju ter usklajenem in učinkovitem razvoju oskrbe z energijo.
- 14 V skladu s sodno prakso Sodišča Evropske unije (v nadaljevanju: Sodišče) pa morajo države članice pri določanju tarif zagotoviti donosnost izvedenih naložb. Iz Direktive izhaja, da mora regulativni organ države članice spodbujati razvoj in delovanje trga z zemeljskim plinom z zagotavljanjem zadostnih spodbud za vlagatelje, da izvajajo potrebne naložbe v infrastrukturo. Prav tako določbe Uredbe regulativnemu organu nalagajo, da pri določanju tarif predvidi ustrezno donosnost naložb.

- 15 Tožeči stranki trdita, da pred sprejetjem izpodbijane odločbe nista bili ustrezno zaslišani ter da njune trditve in stališča niso bili preučeni; njuna udeležba pri določitvi nove stopnje donosa kapitala naj torej ne bi bila zagotovljena.
- 16 Izpodbijana odločba po njunem mnenju ne spodbuja niti konkurence niti razvoja, kar je v nasprotju s ciljem regulacije sektorja, ki mu sledi zakonodajalec.
- 17 Napake pri izračunu nove stopnje donosa kapitala naj bi bile torej resne in zaradi njih ni mogoče razumeti, kako je regulativni organ prišel do ugotovitev, na katerih temelji izpodbijana odločba; neobstoječe obrazložitve omejuje možnost tožečih strank, da učinkovito uresničujeta svojo pravico do obrambe.
- 18 Regulativni organ pa trdi, da je njegova naloga, določena v členu 20(1) zakona o regulatorjih javnih službah, zgolj zagotavljati, da tarife krijejo ekonomsko upravičene stroške javne službe (poleg tega regulativni organ določa vsebino tega zadnjega pojma po prosti presoji), in donosnost na splošno. V bistvu naj ta pojma ne bi bila povezana s cilji, ki jim sledi člen 41(8) Direktive, in sicer zagotoviti ustrezne spodbude, tako kratkoročne kot dolgoročne, za povečevanje učinkovitosti, spodbujati povezovanja trgov in zanesljivosti dobave ter za podpirati zadevne raziskovalne dejavnosti.

Kratka predstavitev obrazložitve predloga za sprejetje predhodne odločbe

- 19 Predložitveno sodišče ugotavlja, da se v postopku v glavni stvari uporabljajo člena 40(f) in 41(8) Direktive ter člen 13(1) Uredbe v povezavi z njenima uvodnima izjavama 7 in 8. Te določbe uvajajo obveznost držav članic, da zagotovijo ustrezno donosnost naložb, vendar vsebina teh določb ni niti dovolj pojasnjena niti konkretizirana. To predložitvenemu sodišču preprečuje, da bi vsebinsko odločilo o zadevi.
- 20 Glede na to, da je eden od ciljev Direktive zagotoviti zadostne naložbe za razvoj omrežja, se uvodna izjava 35 in člen 40(f) Direktive sklicujeta na obveznost regulativnega organa države članice, da prispeva k razvoju in delovanju trga z zemeljskim plinom z zadostnim spodbujanjem vlagateljev k potrebnim naložbam.
- 21 Člen 13(1) Uredbe pa določa, da regulativni organ določi tarifo za dostop do prenosnega omrežja, ki vključuje ustrezno donosnost naložb. Tarife bi morale spodbujati konkurenco in učinkovito trgovanje s plinom ter spodbujati naložbe in medobratovalnost prenosnih omrežij.
- 22 Tarife ostajajo eden od instrumentov regulativnega organa za spodbujanje naložb, tudi po tem, ko je bilo prvotno podjetje (prvotni operater) vertikalno integriranega sektorja zemeljskega plina (družba AS Latvijas Gāze) razdeljeno na več delov. V zvezi z nalogo skladiščenja člen 41(1)(n) Direktive regulativnemu organu nalaga, da spremlja in pregleduje pogoje za dostop do skladišč, skladiščne zmogljivosti plinovoda in drugih sistemskih storitev, kot je določeno v členu 33. Člen 44(8) energetskega zakona določa, da je dostop do podzemnega skladišča plina urejen s

predpisanim postopkom v skladu s tarifami, določenimi po postopkih iz člena 15(1.¹) tega zakona. Zato mora biti dostop do podzemnega skladišča plina utemeljen tudi s tehničnega in ekonomskega vidika, kar pomeni tudi, da mora regulativni organ pregledati tarife, ki jih nadzira.

- 23 V obravnavanem primeru regulativni organ v okviru svojih pristojnosti določi tarife ali metodologijo za njihov izračun, vključno s stopnjo donosa kapitala. Čeprav iz določb Direktive in Uredbe izhaja, da morajo države članice pri določanju zneska, ki ga je treba plačati za dostop do prenosnega omrežja zemeljskega plina, ali tarif vključiti v izračune teh tarif ustrezno donosnost naložb, v teh določbah ni pojasnjena vsebina pojma „ustrezna donosnost naložb“.
- 24 Zato niso bila določena zakonska merila, na podlagi katerih bi lahko regulativni organ ugotovil, ali je treba donosnost šteti za „ustrezno“. Predložitveno sodišče nima na voljo jasnih smernic o tem, kako oceniti skladnost metodologije za določitev donosnosti (stopnja donosa kapitala) s pravom Unije.
- 25 Sodišče doslej še ni pojasnilo pojma „ustrezna donosnost naložb“. Čeprav je res, da je Sodišče v svoji sodni praksi v zvezi z Direktivo in Uredbo (glej točko „Sodna praksa Sodišča“) razlagalo člen 41 Direktive, v nobeni od teh zadev ni razlagalo navedenega člena 41(8) v dejanskih in pravnih okoliščinah, ki so primerljive z okoliščinami v tej zadevi.
- 26 Sodišče se je sklicevalo na obveznost držav članic, da pri določanju tarif za dostop do prenosnega sistema ali skladišč zemeljskega plina upoštevajo naložbe, ki so bile izvedene ali jih je treba izvesti (sodba z dne 16. julija 2020, Komisija/Madžarska (C-771/18, EU:C:2020:584)). Vendar Sodišče ni pojasnilo, kako točno jih je treba upoštevati pri določanju tarif.
- 27 Predložitveno sodišče iz člena 1 zakona o regulatorjih javnih služb („Cilj tega zakona je zagotoviti razpoložljivost neprekinjenih, zanesljivih in kakovostnih javnih storitev, katerih tarife (cene) ustrezajo ekonomsko upravičenim stroškom, ter spodbujati razvoj in ekonomsko upravičeno konkurenco v reguliranih sektorjih z določitvijo postopkov za regulacijo javnih storitev in pravnih razmerij v okviru opravljanja teh storitev“) in člena 20(1) istega zakona („tarife se določijo na taki ravni, da tarife, ki jih plačajo uporabniki, krijejo ekonomsko upravičene stroške javne službe in zagotavljajo donosnost navedene storitve, razen če posebna sektorska zakonodaja ne določa drugih načel za določanje tarif. V primeru spremembe dejavnikov, ki vplivajo na tarife, na primer donosnosti, lahko regulativni organ predlaga revizijo tarif in od ponudnika javne storitve zahteva, da v določenem roku predloži osnutek tarif, vključno z utemeljitvijo stroškov, ki so del tarif“), sklepa, da latvijski zakonodajalec pri prenosu člena 41 Direktive ni sprejel formulacije, uporabljene v tem členu. Zakon o regulatorjih javnih služb ne vsebuje nobenega pravila, ki bi bilo v skladu z določbami členov 40 (Splošni cilji regulativnega organa) in 41 (Naloge in pooblastila regulativnega organa) Direktive.

- 28 Predložitveno sodišče je po preučitvi, ali cilji člena 20(1) zakona o regulatorjih javnih služb ustrezajo ciljem iz člena 41(8) Direktive, ugotovilo, da so cilji te direktive širši in da je mogoče, da določba navedenega zakona, v skladu s katero je regulativni organ sprejel predpis, ki se uporabi v obravnavani zadevi, ne zajema vseh ciljev prava Unije v zvezi s pravico ponudnikov reguliranih javnih storitev do ustrezne kratkoročne in dolgoročne spodbude.
- 29 Obstaja torej tehten razlog za predložitev zadeve Sodišču v zvezi s prenosom navedenih določb Direktive v latvijsko pravo.
- 30 Člen 1, drugi odstavek, Uredbe določa, da cilji iz prvega pododstavka tega člena vključujejo določitev usklajenih načel za tarife za dostop do omrežja, vendar ne do skladišč, ali metodologij za njihov izračun, zagotovitev storitev za dostop tretjih strani, določitev usklajenih načel za dodeljevanje zmogljivosti in upravljanje prezasedenosti, določitev zahtev po preglednosti, določitev pravil glede izravnave in obračunavanje odstopanj ter spodbujanje trgovanja z zmogljivostmi. Predložitveno sodišče iz tega sklepa, da se Uredba uporablja za določitev načel ali metod za izračun tarif za dostop v zvezi s prenosnim omrežjem zemeljskega plina, ne pa za skladišča.
- 31 V skladu s členom 1, tretji odstavek, Uredbe se ta uredba uporablja samo za skladišča iz člena 33(3) ali (4) Direktive. Iz člena 33(1) Direktive pa izhaja, da postopki iz odstavkov 3 in 4 tega člena, ki se nanašajo na storitve skladiščenja, niso obvezni, ampak se uporabljajo, kadar je zagotovitev učinkovitega dostopa do sistema nujna zaradi oskrbe odjemalcev iz tehničnih in/ali ekonomskih razlogov in za organiziranje dostopa do sistemskih storitev.
- 32 Predložitveno sodišče sklepa, da se glede na določbe Direktive in obveznosti držav članic člen 13(1) Uredbe, ki se nanaša na tarife in metodologije, ki jih uporabljajo operaterji prenosnih omrežij in so jih potrdili regulativni organi v skladu s členom 41(6) Direktive, ter na tarife, objavljene v skladu s členom 32(1) Direktive, in torej tudi pojem „ustrezna donosnost“, ki ga vsebuje, nanašata le na tarife, ki se uporabljajo za storitve prenosnega omrežja zemeljskega plina, ne pa za storitve skladiščenja zemeljskega plina. Merila, navedena v uvodnih izjavah 7 in 8 Uredbe, ki se nanašajo na tarife za dostop do omrežij, se prav tako ne uporabljajo za storitve skladiščenja.
- 33 Predložitveno sodišče meni, da obstajajo tehtni razlogi za predložitev vprašanj v zvezi z razlago teh določb Sodišču.
- 34 Ob sklicevanju na sodno prakso Sodišča v zvezi z dopustnostjo predlogov za sprejetje predhodne odločbe (glej na primer sodbo z dne 6. oktobra 2015, Capoda Import-Export (C-354/14, EU:C:2015:658, točka 25)), v skladu s katero lahko Sodišče zavrne preučitev takih predlogov le, če zahtevana razlaga nima nobene zveze z dejanskim stanjem ali predmetom spora v postopku v glavni stvari, če je problem hipotetičen ali če Sodišče nima na voljo pravnih in dejanskih elementov, da bi lahko na zastavljena vprašanja dalo koristne odgovore, predložitveno sodišče

opaža, da je razlaga omenjenih določb Direktive in Uredbe neposredno povezana z dejanskimi in pravnimi okoliščinami v sporu o glavni stvari. Za odločitev v postopku v glavni stvari mora Sodišče podati pojasnilo, da se odpravi vsak razumen dvom o razlagi upoštevni določb prava Unije.

- 35 Vprašati se je namreč treba o merilih, ki jih je treba uporabiti pri presoji pojmov „ustrezna donosnost“ in „ustrezna spodbuda“ iz člena 13(1) Uredbe v povezavi z njenima uvodnima izjavama 7 in 8 ter iz členov 40(f) in 41(8) Direktive, ter o pravilni razlagi teh pojmov v posebnih okoliščinah obravnavanega primera. Na podlagi odgovorov na vprašanja za predhodno odločanje bo lahko predložitveno sodišče pri vsebinski preučitvi zadeve ugotovilo, ali sta izpodbijana odločba, sprejeta na podlagi Metodologije, v kateri je določena nova stopnja donosa kapitala, in sama Metodologija v skladu z obveznostjo države članice, ki izhaja iz prava Unije, da v tak izračun vključi ustrezno donosnost naložb.